Anuarul Universității "Petre Andrei" din Iaşi
Fascicula: **Drept, Ştiințe Economice, Ştiințe Politice**
ISSN: 2248-1079 | ISSN-L: 2601-7008
Covered in EconPapers, RePEc, CEEOL, ErihPlus, INDEX COPERNICUS, CrossRef, CrossCheck, Google Scholar, WorldCat, KVK, SOCIONET

2022, Issue 30, pages: 107-117 | doi: https://doi.org/10.18662/upalaw/93

The Plea Agreement - in the Light of the Code of Criminal Procedure

Andreea CORSEI[1]
Mariana-Alina ŞTEFĂNOAIA[2]

[1] Assistant, Ph.D. candidate, „Petre Andrei" University of Iasi, Vice Dean of the College of Legal Advisers Suceava, Suceava, Romania, E-mail: office.corsei@yahoo.co.uk

[2] Legal adviser of the College of Legal Advisers Suceava, Suceava, Romania, E-mail: stefanoaia.mariana@yahoo.com

Abstract: *The plea agreement is the act of notifying the court. It is concluded between the prosecutor and the defendant, when the defendant acknowledges the facts of which he is accused and the legal classification. Also, within this agreement, the defendant must agree on the manner of individualization of the punishment. The agreement may not be initiated by the defendant's lawyer, the injured party, the civil party or the civilly liable party. The plea agreement can be initiated by both the prosecutor and the defendant. Regardless of which party the initiative belongs to, the opposing party is not obliged to adhere to it.*
A plea agreement may also be entered into by a juvenile defendant or juvenile at the time of committing the act. However, in the case of juvenile defendants, the consent of their legal representative is required. The conclusion of the agreement is only a right of the defendant, not an obligation of the prosecutor to dispose of it. In the event that an agreement is concluded, the prosecutor no longer draws up an indictment regarding the defendant in the agreement, and the agreement must cover the whole typicality of the deed and not only the recognition of the subjective side of the crime.

Keywords: *plea agreement, defendant, civilly liable party, opposing party, injured party.*

How to cite: Corsei, A.; Ştefănoaia, M. A. (2022). The plea agreement – in the light of the Code of Criminal Procedure. *Anuarul Universității "Petre Andrei" din Iași, Fascicula: Drept, Ştiințe Economice, Ştiințe Politice, 30*, 107-117. https://doi.org/10.18662/upalaw/93

1. Noţiuni introductive

„Greşeala recunoscută este pe jumătate iertată" - spune un proverb românesc

Analiştii au considerat că bazele acestei zicale transmite un mesaj direct şi subliminal către emiţătorul care are un sentiment de vinovăţie şi de regret cu privire la acţiunea ori inacţiunea sa, ce poate fi considerată ca fiind o greşeală. Necesitatea recunoaşterii unei fapte trebuie să fie dovedită atât cu privire la reacţia cotidiană, cât şi la nivel ştiinţific. La momentul în care o anumită persoană recunoaşte fapta săvârşită, sentimentele şi emoţiile acesteia sunt foarte puternice şi pot conduce la deschiderea uşilor spre iertare.

Aşadar, sistemul român de justiţie a suportat numeroase schimbări care s-au datorat ideologiei politice sau formei de guvernământ de la acea dată. După perioada 1989, s-au înrăutăţit divergenţele existente cu privire la formalitatea procedurilor judiciare, la costurile ridicate pe care acestea le comportă, cât şi lipsa de celeritate în soluţionarea cauzelor.

Izvoarele tuturor problemelor erau diversificate, fenomenul infracţional era în plină înălţare, principiul nemijlocirii administrării mijloacelor probatorii, dar nu în cele din urma referinţa privitoare la lipsa adaptărilor la politica statului. După o mare perioadă de tranziţie, sistemul juridic românesc era foarte bine conturat, adică un sistem foarte greoi şi încărcat cu diverse nereguli ce nu erau în concordanţă cu viaţa cotidiană, cu resursele umane şi financiare şi în care oamenii nu mai aveau încredere.

Aşadar, legiuitorul român a considerat că este foarte benefic să adopte o lege pentru accelerarea soluţionării proceselor aflate pe rolul parchetelor şi al instanţelor de judecată, ocazie cu a care a considerat că este bine să fie introdusă procedura simplificată de soluţionare a dosarelor bazată pe conţinutul unei declaraţii ce trebuie să fie dată de către inculpat. Această procedură îşi găseşte aplicabilitatea şi în prezent deoarece o mare parte din dosarele aflate pe rolul instanţelor de judecată se soluţionează prin intermediul procedurii simplificate.

Cu toate acestea, sistemul juridic român, în anul 2014, a cunoscut o modificare majoră deoarece au fost adoptate noile coduri, respectiv Codul penal şi Codul de procedură penală. În urma introducerii noilor reglementări, legiuitorul român a încercat să sistematizeze tot ceea ce înseamnă politica penală, introducând ca noutate numeroase instituţii care au rolul de a soluţiona problemele cu care acesta se confruntă. În această lucrare sunt analizate procedurile speciale, în special procedura acordului de recunoaştere a vinovăţiei ce este întâlnită foarte des în practică.

2. Justiţia negociată

Din perspectivă istorică, instituţia acordului de recunoaştere a vinovăţiei este o instituţie strâns legată de sistemele juridice care aplicau tipul acuzatorial. În comparaţie cu sistemul de tip adversial, fiecare din părţile care se află într-o cauză penală este titulara propriului sistem de adevăr, pe care încearcă prin diverse metode să-l aplice printr-o confruntare corectă (Ghigheci, 2014, p. 22). Mai mult decât atât, în sistemul de drept adversial reconstituirea traseului infracţional prin analiza tuturor probelor administrate în faza de cercetare poate fi deosebit de adevărul obiectiv (Ghigheci, 2014, pp. 21-22), în comparaţie cu sistemul de drept continental unde adevărul judiciar trebuie să corespundă cu adevărul real, obiectiv (Ghigheci, 2014, p. 21).

Negocierea formei de vinovăţie este mai des întâlnită în sistemele de *common law,* purtând denumirea de negocierea pledoariei. Această formă de negociere a fost definită ca fiind procedura prin care o persoană este parte într-un dosar penal şi doreşte ca să încheie soluţionarea dosarului prin recunoaşterea faptelor şi diminuarea posibilelor sancţiuni penale (Acker şi Brody, 2004, p. 482).

Analizată din punct de vedere juridic, procedura simplificată a recunoaşterii vinovăţiei a fost marcată în anul 1970 în cazul Brady contra Statelor Unite ale Americii, unde Curtea Supremă de Justiţie a statuat că această procedură are numeroase avantaje pentru părţile ce sunt implicate într-un proces penal (Neagu & Damaschin, 2015, p. 468).

Totuşi, în analiza doctrinară procedura simplificată a fost numită ca fiind acea procedură prin care inculpatul doreşte să renunţe la auto-incriminare şi totodată să poată beneficia în faţa instanţei de judecată de o înţelegere prealabilă cu procurorul care anchetează cauza (Bârsan & Cardiş, 2015, p.26) sau poate să apară ca o înţelegere survenită între procuror şi inculpat prin care se doreşte să se ia în calcul recunoaşterea vinovăţiei şi, totodată, acceptarea aplicării unei sancţiuni de natură penală (Buneci et al., 2014, p. 575).

Aşadar, acordul de recunoaştere a vinovăţiei este analizat ca fiind o convenţie ce poate fi încheiată între inculpat şi procuror ca urmare a recunoaşterii vinovăţiei în schimbul obţinerii unor avantaje (o pedeapsă mai mică). Acest ultim aspect rezidă din interpretarea prevederilor art. 481 alin. 2 din Codul de procedură penală, în conformitate cu care procurorul nu mai recurge la încheierea rechizitoriului, cu privire la persoanele cu care acesta a recurs la procedura simplificată (Neagu, 1997, p. 694).

În doctrina juridică, noţiunea de „proceduri speciale" a fost analizată ca fiind o modalitate de desfăşurare a cauzelor penale şi constituie un ansamblu de norme juridice cu caracter derogatoriu şi complementar care presupune aplicarea lor numai în situaţiile în care nu se află dispoziţii speciale care se aplică cu prioritate.

În conchidere, se poate observa că procedurile speciale cuprind un amalgam de reguli stricte şi exacte, care derogă de la procedura de drept comun, iar totalitatea aspectelor ce sunt reglementate de normele de drept comun nu contravin dispozițiilor referitoare la procedurile speciale.

3. Obiectul de activitate, titularii şi condiţiile specifice încheierii acordului de recunoaştere a vinovăţiei

3.1. Obiectul de activitate al acordului de recunoaştere a vinovăţiei

În conformitate cu dispozițiile art. 479 Cod procedură penală, încheierea acordului de recunoaştere a vinovăţiei are un obiect complex care vizează fapta comisă şi acceptarea încadrării juridice ce a fost stabilită de către organele de cercetare penală abilitate de lege. Din analiza textului de lege se poate deduce faptul că acceptarea încadrării juridice a faptei comise nu poate conduce la negocierea obiectului, însă inculpatul şi procurorul au posibilitatea de a negocia felul, cuantumul pedepsei, dar şi forma de executare a pedepsei. Aplicare procedurii simplificate de recunoaştere a vinovăţiei îşi poate găsi aplicabilitatea în situaţia recunoaşterii faptei cu privire la circumstanţele de fapt ale săvârşirii, dar şi încadrarea juridică stabilită de către organele abilitate. În situaţia în care inculpatul are săvârşite mai multe fapte penale, procurorul trebuie să recurgă la procedura de a negocia separat pentru fiecare pedeapsă şi să fie stabilită pentru fiecare infracţiune pedeapsa şi cuantumul acesteia (Volonciu et al., 2015, p. 1270).

Totodată, trebuie evidenţiat faptul că pedepsei stabilite trebuie să îi fie stabilit cu exactitate cuantum acesteia pentru a nu da naştere la eventuale interpretări. Cât privesc pedepsele complementare, trebuie evidenţiat faptul că acordul de recunoaştere a vinovăţiei trebuie să cuprindă în mod clar felul acestora, precum şi perioada pentru care sunt aplicate. De asemenea, trebuie avută în vedere şi pedeapsa accesorie care se aplică aproape întotdeauna pe lângă pedeapsa complementară, sens în care trebuie avut în vedere faptul că negocierea pedepsei complementare conduce şi la negocierea pedepsei accesorii (Pascu & Manea, 2015. pp. 35-36).

3.2. Persoanele titulare ale acordului de recunoaştere a vinovăţiei

După cum reiese din analiza dispoziţiilor art. 478 Cod procedură penală, persoanele titulare ale acordului de recunoaştere a vinovăţiei sunt: inculpatul şi procurorul.

3.2.1. Inculpatul – persoana împotriva căreia a fost pusă în mişcare acţiunea penală

În ceea ce îl priveşte pe inculpat se poate observa faptul că analiza asupra calităţii sale de persoană titulară a acordului de recunoaştere a vinovăţie se poartă cu privire la persoana fizică (care poate fi minoră sau majoră), dar şi cu privire la persoana juridică. Analizând această perspectivă, se poate evidenţia faptul că în literatura de specialitate s-au atribuit acestei proceduri speciale două puncte de vedere.

Sub un prim aspect, analizând teza negativă, se poate observa faptul că persoana juridică nu poate fi titulară a acordului de recunoaştere a vinovăţiei pentru-că legislaţia penală stabileşte o interdicţie implicită, cu toate că aceasta poate fi considerata ca nejustificată (Zarafiu, 2015, p. 507). S-a stabilit faptul că această limitare ar putea totuşi eliminată din prevederile Codului de procedură penală, dacă s-ar avea în vedere renunţarea la procedura privind atragerea răspunderii persoanei juridice, procedură ce este reglementată de dispoziţiile art. 489-503 Cod procedură penală (Zarafiu, 2015, p. 507).

Sub un al doilea aspect, respectiv analiza afirmativă, se poate observa faptul că au fost exprimate păreri doctrinare prin care s-a motivat faptul că persoana juridică poate fi titulară a acordului de recunoaştere a vinovăţiei prin analiza calităţii sale (Volonciu, Uzlău şi colectiv, 2015, p. 1266).

Prin raportare la procedura specială de recunoaştere a vinovăţiei, organele judiciare (în special procurorul) trebuie să aibă în vedere comportamentul inculpatului pe parcursul întregii durate a procedurii speciale întrucât acesta trebuie să dea dovada de îndreptare şi să fie apt pentru încheierea acordului (Amza, 2000, pp. 185-216).

Cât priveşte procedura acordului de recunoaştere a vinovăţiei se poate observa faptul că legiuitorul a avut în vedere acordarea unei şanse inculpatului de a se îndrepta şi de a-şi continua activitatea curentă prin lăsarea acestuia în libertate sau pentru a putea beneficia de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă. Acestea sunt beneficiile pentru care inculpatul alege să recurgă la procedura simplificată a încheierii acordului de recunoaştere a vinovăţiei.

În literatura de specialitate s-a statuat (Buneci & Butoi, 2004, p. 78) că vastele cunoştinţe ale organelor de cercetare penală sunt datorate

rezultatelor proceselor de memorare şi observare a evenimentelor petrecute pe tot parcursul procesului penal.

O altă caracteristică a procedurii simplificate se datorează experienţei pe care a dobândit-o inculpatul pe parcursul demersului infracţional. Cu toate acestea există posibilitatea ca inculpatul să recurgă la recunoaşterea unei fapte pe care acesta nu a săvârşit-o (Rakoff, 2014) ori care are o semnificaţie redusă prin raportare la consecinţele care s-au produs, în scopul de a recurge la ascunderea faptelor pe care le-a săvârşit şi care ar conduce la aplicarea de sancţiuni mult mai grele decât cele privitoare la încheierea acordului de recunoaştere a vinovăţiei.

Aşadar, trebuie avută în vedere intenţia inculpatului de a recurge la procedura simplificată, intenţie care poate fi de bună-credinţă sau tot la fel de bine poate fi de rea-credinţă. De asemenea, se poate enunţa faptul că organele de cercetare penală trebuie să aibă în vedere comportamentul pe care îl are inculpatul pe parcursul procedurii speciale, mai exact trebuie să fie făcută o analiză psihologică a comportamentului acestuia.

În conchidere, se poate evidenţia faptul că elementul psihologic marcant al inculpatului se referă la comportamentul pe care acesta îl adoptă în soluţionarea cauzelor penale.

3.2.2. Procurorul

Acesta este cel de-al doilea titular important al acordului de recunoaştere a vinovăţiei, în special procurorul care are spre instrumentare cauza penală.

În literatura de specialitate s-a nuanţat faptul că procurorul are un dublu rol în soluţionarea cauzelor prin încheierea acordului de recunoaştere a vinovăţiei (Zarafiu, 2015, p. 507).

Aşadar, s-a motivat că limitele pe care trebuie să le îndeplinească acordul de recunoaştere a vinovăţiei sunt trasate de către avizul prealabil şi scris pe care trebuie să îl dea procurorul ierarhic superior, în temeiul prevederilor art. 478 alin. 4 Cod procedură penală, iar pe de altă parte efectele încheierii acordului sunt supuse tot avizului procurorului ierarhic superior (Zarafiu, 2015, p. 507).

Prin referire la procuror, jurisprudenţa a statuat asupra atribuţiilor pe care le are procuror de caz şi dacă acestea pot fi acoperite de către procurorul ierarhic superior, în temeiul dispoziţiilor art. 478 alin. 2 Cod procedură penală.

Prevederile Codului de procedură penală sunt imperative în ceea ce priveşte reglementarea încheierii acordului de recunoaştere a vinovăţiei, nu se poate admite ca titularul unui acord de recunoaştere să fie procurorul

ierarhic superior alături de inculpat. Cu toate acestea, în literatura de specialitate s-a statuat şi cu privire la faptul că deşi procurorul ierarhic superior nu poate fi titular al acordului de recunoaştere a vinovăţiei, acesta nici nu are competenţa de a iniţia încheierea unui asemenea demers.

Se poate conchide cu faptul că titularii procedurii simplificate nu pot fi decât inculpatul şi procurorul care instrumentează cauza penală şi, nu procurorul ierarhic superior care supraveghează urmărirea penală.

Sub aspect procedural, prevederile art. 478 alin. 1 şi alin. 2 din Codul de procedură penală trebuie analizate prin raportare la prevederile art. 3 şi 4 din articolul mai sus menţionat, care reglementează situaţia că acordul de recunoaştere poate fi iniţiat atât de către inculpat, cât şi de către procuror. Cu toate acestea, doctrina juridică a nuanţat faptul că procurorului îi este rezervat dreptul de a reveni asupra intenţiei de a încheia acordul de recunoaştere a vinovăţiei (Iugan, 2015, p. 66).

3.3. Condiţiile pe care trebuie să le îndeplinească acordul de recunoaştere a vinovăţiei

3.3.1. Condiţiile de fond ale acordului de recunoaştere a vinovăţiei

Dispoziţiile articolelor 478-480 Cod procedură penală cuprind o sumedenie de condiţii pe care trebuie să le îndeplinească acordul de recunoaştere a vinovăţiei. Dintre acestea putem enumera:

- Legea penală trebuie să reglementeze pentru infracţiunea ori infracţiunile care formează obiectul acordului de recunoaştere a vinovăţiei pedeapsa ce se poate aplica, respectiv pedeapsa amenzii ori pedeapsa închisorii de cel mult 15 ani.

- Acţiunea penală trebuie să fie pusă în mişcare, iar multitudinea probelor ce au fost administrare în cursul cercetării penale trebuie să fie referitoare atât la existenţa faptei penale, cât şi cu privitoare la forma de vinovăţie a inculpatului.

Această condiţie vizează omogenizarea procedurii simplificate a acordului de recunoaştere a vinovăţiei cu principiul aflării adevărului, întrucât este permisă recurgerea la procedura simplificată doar dacă sunt suficiente probe din care să reiasă săvârşirea faptei cu vinovăţie şi nu sunt incidente cazurile de încetare a urmăririi penale prevăzute în art. 16 alin. 1 Cod procedură penală.

- Inculpatul trebuie să fie o persoană fizică (minoră sau majoră) ori o persoană juridică. Din interpretarea prevederilor art. 478 alin. 6 Cod procedură penală rezultă în mod clar faptul că inculpatul minor are posibilitatea de a beneficia de această procedură simplificată, doar cu respectarea încuviinţării reprezentantului legal al acestuia.

- Inculpatul trebuie să fie obligatoriu asistat de un avocat care poate fi ales ori desemnat din oficiu din rândul avocaţilor cu drept de exercitarea a profesiei. Acordarea asistenţei juridice trebuie să fie asigurată pe tot parcursul procedurii de încheiere a acordului de recunoaştere a vinovăţiei, rolul acestuia fiind acela de a-i prezenta inculpatului avantajele şi dezavantajele de care poate dispune dacă alege să recurgă la procedura simplificată de recunoaştere a săvârşirii faptei penale. Nerespectarea asigurării asistenţei juridice pe tot parcursul procedurii de recunoaştere conduce la atragerea nulităţii absolute a actului încheiat.

- Inculpatul trebuie să recunoască în mod expres fapta penală şi încadrarea juridică a acesteia astfel cum a fost reţinută de către organele de urmărire penală.

- Trebuie să existe înţelegere între inculpat şi procuror cu privire la cuantumul pedepse, felul acesteia, forma de executarea a acesteia sau amânarea ori renunţarea la aplicarea pedepsei.

- Trebuie să existe obligatoriu şi avizul procurorului ierarhic superior prin care să fie stabilite limitele acordului de recunoaştere a vinovăţiei. Ca urmare a avizului procurorului ierarhic superior referitor la încheierea acordului de recunoaştere a vinovăţiei, procurorul de caz va înainta acestuia un referat în care sunt prezentate limitele în care urmează să fie încheiat acordul. Dacă procurorul ierarhic superior consideră că mai trebuie făcute alte menţiuni, va comunica procurorului de caz aducerea acestora la îndeplinire. Această procedură este reglementată în dispoziţiile art. 478 alin. 2 din Codul de procedură penală, conform cărora efectele acordului se referă la cuantumul şi felul pedepsei, la modalitatea prin care se execută pedeapsa, forma măsurii educative, care în ansamblul lor sunt supuse spre confirmare instanţei de judecată competentă să soluţioneze cauza în primă instanţă.

3.3.2. Condiţii de formă ale acordului de recunoaştere a vinovăţiei

Din interpretarea dispoziţiilor art. 481 alin. 1 din Codul de procedură penală, încheierea acordului de recunoaştere a vinovăţiei trebuie să fie făcută obligatoriu în formă scrisă. În situaţia în care în care există mai mulţi inculpaţi în dosarul ce este instrumentat, se poate încheia acord de recunoaştere a vinovăţiei cu toţi sau doar cu o parte dintre aceştia, iar pentru restul se recurge la sesizarea instanţei de judecată pentru soluţionarea cauzei penale, iar aceasta din urmă procedează la disjungerea cauzei.

O altă condiţie ce trebuie respectată prin încheierea acordului se referă la elementele de identificare ale inculpatului, ale descrierii faptei penale, precum şi la încadrarea juridică a faptei ce a fost reţinută de către organele de urmărire penală, elemente care sunt evidenţiate în mod

obligatoriu şi în cuprinsul actului de sesizare a instanţei (rechizitoriul). În situaţia în care acordul de recunoaştere a vinovăţiei face referire la mai multe fapte penale, procurorul trebuie să recurgă la stabilirea pedepsei pentru fiecare dintre acesteia întrucât instanţei de judecată îi revine obligaţia de a analiza respectarea principiului legalităţii pentru fiecare infracţiune în parte (Volonciu et al., 2015, pp. 1273-1274).

4. Procedura validării acordului de recunoaştere a vinovăţiei în faţa instanţei de judecată

Conform prevederilor art. 483 alin. 1 din Codul de procedură penală, după finalizarea procedurii de încheiere a acordului de recunoaştere a vinovăţiei, procurorul de caz are atribuţia de a sesiza instanţa de judecată cu validarea acestuia, însoţit de materialul de urmărire penală.

Întrucât prin procedura simplificată inculpatul a ales să nu mai conteste nelegalitatea probelor administrate în faza de urmărire penală, se poate evidenţia faptul că nu se mai parcurge faza de cameră preliminară. Materialul de urmărire penală se înaintează instanţei competente cu soluţionarea cauzei pentru a constata existenţa probelor suficiente referitoare la fapta săvârşită şi la vinovăţia inculpatului.

În faza de validarea a acordului de recunoaştere a vinovăţiei nu se mai pot administra probe noi, ci este analizat materialul probator din cursul urmăririi penale (Volonciu et al., 2015, p. 1274).

Cu toate că prin procedura simplificată, inculpatul recunoaşte faptele comise şi încadrarea dată acestora de către procuror, inculpatului nu îi este totuşi interzis dreptul de a recurge la invocarea nulităţii absolute sau relative a tuturor actelor efectuate în cursul urmăririi penale ori excluderea probelor ce au fost administrate în faza de judecată (Iugan, 2015, p. 115).

Sesizarea instanţei de judecată cu privire la validarea acordului de recunoaştere a vinovăţiei se face separat pentru inculpaţii care au ales să recurgă la procedura simplificată, iar pentru restul din dosar se dispune trimiterea în judecată întocmit actul de sesizare a instanţei (rechizitoriu).

Demersul de validarea a acordului presupune o etapă prealabilă în care judecătorul de la instanţa competentă să soluţioneze cauza în primă instanţă verifică dacă au fost respectate toate condiţiile privitoare la procedura simplificată a acordului.

În situaţia în care acordului îi lipsesc unele dintre elementele obligatorii sau dacă acestea nu au fost respectate, instanţa de judecată dispune acoperirea acestora în termen de cel mult 5 zile şi sesizează conducătorul parchetului care a avizat acordul.

După verificarea îndeplinirii condiţiilor cerute de lege, instanţa de judecată recurge la validarea acestuia prin sentinţă penală, după ascultarea procurorului, inculpatului, avocatului acestuia, precum şi a celorlalte părţi civile sau persoane vătămate.

După audierea acestora, instanţa poate să valideze acordul sau poate să respingă acordul de recunoaştere dacă consideră că nu a fost încheiat cu respectarea condiţiilor legale sau pedepsele stabilite în cuprinsul acestuia sunt prea mici şi dispune trimiterea dosarului la procurorul de caz pentru a continua urmărirea penală.

Totodată, dacă instanţa validează acordul, aceasta va analiza şi latura civilă a cauzei, luând act de tranzacţia încheiată/medierea dintre părţi sau va lăsa acţiunea civilă nesoluţionată.

Conform prevederilor art. 488 Cod procedură penală, inculpatul, procurorul, precum şi persoana vătămată au posibilitatea de a formula apel împotriva sentinţei de validare, în termen de 10 zile de la data comunicării acesteia. În cuprinsul cererii de apel se poate face referire doar la cuantumul sau felul pedepsei sau la forma de executarea a acesteia. Apelul este soluţionat cu participarea inculpatului şi a procurorului.

Ca urmare a analizării cererii de apel, instanţa de apel poate respinge apelul şi menţine hotărârea apelată, poate admite apelul şi desfiinţează hotărârea apelată şi pronunţă o nouă hotărâre sau poate admite apelul, desfiinţează sentinţa apelată şi admite acordul de recunoaştere a vinovăţiei.

5. Concluzii

Procedura încheierii acordului de recunoaştere a vinovăţiei este un proces destul de rapid, eficient şi simplu analizat din perspectivă administrativă, însă în realitate acesta este supus unei proceduri mai complexe şi controversate.

Asigurarea respectării tuturor garanţiilor procesuale şi soluţionarea acestuia într-un mod eficient sunt doar câteva dintre aspectele pe care trebuie să le aibă în vedere organele competente cu soluţionarea dosarelor penale prin intermediul procedurii simplificate. Tendinţele legislaţiei penale au fost în concordanţă cu gradul de dezvoltare şi de regimul politic al societăţii în care convieţuim, astfel că totalitatea elementelor care iau naştere într-o societate democratică conduc la naşterea unor metode şi modele de acţiune în care oamenii se îndreaptă spre apărarea drepturilor şi respectarea libertăţilor de care au parte.

Aşadar, procedura simplificată a încheierii acordului de recunoaştere a vinovăţiei este o instituţie relativ nouă în legislaţia penală românească, prin

care s-a urmărit soluţionarea cu rapiditate a proceselor penale, păstrându-se un termen previzibil şi optim pentru rezolvare. Dacă este să facem o analiză de ansamblu se poate observa că legiuitorul român a intervenit de nenumeroase ori pentru a putea îmbunătăţi sistemul românesc de soluţionare a dosarelor penale prin aplicarea procedurii simplificate, respectiv încheierea unui acord de recunoaştere a vinovăţiei.

În concluzie, în pofida existenţei lacunelor legislative născute odată cu aplicarea acestei proceduri simplificate, transpunerea în sistemul de drept românesc a acestei instituţii conduce la simplificarea şi modernizarea procedurilor penale.

References

Acker, J. R. & Brody, D. C. (2004). *Criminal Procedure, A Contemporary Perspective*. Jones and Bartlett.

Amza, T. (2000). *Criminologie teoretică*. Lumina Lex.

Bârsan, M. M., & Cardiş, M. M. (2015). *Acordul de recunoaştere a vinovăţiei*. Hamangiu.

Buneci, P. (coord.), Şerban, G., Ciolcă, I., Dragnea, I., Vasilache, A., Creţu, A., Pichler, A., Vasilache, I., Stoica, V., Tiţian, D., Jiganie-Şerban, M. (2014). *Noul Cod de procedură penală. Note, Corelaţii, Explicaţii*. C. H. Beck.

Buneci, P., & Butoi, I. T. (2004). *Martorul pe tărâmul justiţiei. Perspectiva procesual penală şi psihologică*. Editura Pinguin Book.

Ghigheci, C. (2014). *Principiile procesului penal în noul Cod de procedură penală*. Universul Juridic.

Iugan, A. V. (2015). *Acordul de recunoaştere a vinovăţiei*. Universul Juridic.

Neagu, I. (1997). *Tratat de procedură penală*. Pro Universitaria.

Neagu, I., & Damaschin, M. (2015). *Tratat de procedură penală. Partea specială*. Universul Juridic.

Pascu, M., & Manea, T. (2015). *Acordul de recunoaştere a vinovăţiei*.Universul Juridic.

Rakoff, J. S. (2014). *Why Innocent People Plead Guilty*. The New York Review of Books. https://www.nybooks.com/articles/2014/11/20/why-innocent-people-plead-guilty/

Volonciu, N., Uzlău, A. S., Atasiei, D., Chirita, C. M., Gheorghe, T-V., Ghigheci, C., Morosanu, R., Anghel-Tudor, G., Vaduva, V., & Voicu, C. (2015). *Noul Cod de procedură penală comentat* (Ediţia a 2-a, revizuită şi adăugită). Hamangiu.

Zarafiu, A. (2015). *Procedură penală. Partea generală. Partea specială* (ediția a 2-a). C. H. Beck.